

INDEX RERUM

QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

A

ABRAHAM.

1. Abraham quas ob causas decimas solverit Melchisedech, tr. 2, l. 4, c. 9, n. 5.
2. Non tentavit Deum dicendo: *Unde hoc sciam?* tr. 3, l. 4, c. 2, n. 10.
3. Utrum simoniacus fuerit cum Ephron, vide SIMONIAM IN LEGE NATURE.

ABEL.

- Abel non constat an sacerdos fuerit, necne, tr. 3, l. 4, c. 10, n. 5.

ABSOLUTIO.

Vide SIMONIAM in ejus materia.

ACTIO.

Vide SIMONIAM, ibidem.

ADMIRATIO.

1. Potest esse et intellectus, et voluntatis actus, tr. 2, l. 1, c. 1, n. 4.
2. Genuflexio ex intentione habet, quod sit adoratio patriæ vel dulciæ, n. 5.
3. Adoratio in intellectu, vel per modum cognitionis, vel per modum locutionis datur, n. 4.
4. Qualis fit adoratio per modum locutionis, n. 6.
5. Qui actus voluntatis spectent ad adorationem, n. 7.
6. Quale adorationem Seraphim apud Isaia exhibuerint, ibid.
7. Quibus corporis actibus Deum adorare debemus, n. 8.
8. Naturæ spiritualis et corporeæ actibus Deum adorare debemus, n. 9.
9. In lege naturæ, scripta, et in lege gratiæ hoc est usitatum, ibid.
10. Spiritus separati per corpora sumpta possunt adorationem similem nostræ Deo exhibere, n. 10.
11. Hoc illis Deus potest præcipere, ibid.
12. Animæ purgatorii possunt Deum adorare, n. 11.
13. Adoratio Dei tam spiritualis, quam corporalis est de præcepto naturali.
14. Quotuplex sit, ibid.
15. Quare adoratio pure externa ficta sit, ibid.
16. Adoratio pure spiritualis non est in hac vita præcepta hominibus, ibid.
17. Mixta est homini præcepta, etiam ex lege naturæ, n. 13.
18. Utile est exercere animum in adoratione pure spirituali, ibid.
19. Præceptum adorandi Deum in primo præcepto Decalogi indicatur, n. 14.

20. Non fuit opus expressius tradi in Scriptura, n. 17.
21. Quo cultu interno teneatur homo Deum adorare ex vi legis naturalis, c. 2, n. 2.
22. Per adorationem mixtam potest homo satisfacere naturali præcepto, n. 4.
23. In adoratione mentali nulla determinatio quoad exercitum præcepta est, n. 5.
24. Ex lege naturali non est determinatus externus cultus adorationis, n. 6.
25. Datur tamen præceptum, et quale illud sit, ibid.
26. Externæ adorationes sunt indifferentes ad Deum, et homines, n. 7 et seq.
27. Numerantur varia signa externæ adorationis, n. 7 et 8.
28. Adoratio externa privata per actum internum determinanda est, n. 10.
29. Adoratio privata quæ, ibid.
30. Quid in eo observandum, quando fit occulte, ibid.
31. Quid observandum, quando fit publice, n. 11.
32. Adoratio publica qualis sit, n. 13.
33. Requirit externum signum, ibid.
34. Duo modi adorationis publicæ sunt in usu, sacrificium et oratio publica, n. 14.

ÆQUINOCTIUM.

1. Duplex Æquinoctium: aliud naturale, aliud ecclesiasticum, tr. 2, l. 2, c. 6, n. 27.
2. Gregorius XIII Æquinoctii et Calendarii errorem correxit, ibid.
3. Vel in Æquinoctio vernali, vel post illud, mundus fuit conditus, ibid., n. 17.

AFFECTIO PIA.

1. Habitus piæ affectionis manet in voluntate peccatoris, tr. 1, l. 1, c. 5, n. 2.
2. Quo pacto pia affectio tendat in Deum, c. 4, n. 3.
3. Habitus piæ affectionis est virtus moralis, l. 3, c. 7, n. 7.
4. Habitus fidei, et habitus piæ affectionis possunt dici una virtus Theologica, ibid.
5. Pia affectio voluntatis est perfectior religione, c. 9, n. 2.

AGNUS DEI.

Vide SIMONIAM in ejus materia.

AMICITIA.

1. Probabile est non dari aliam amicitiam per se infusam inter homines præter charitatem, tr. 1, l. 3, c. 5, n. 15.
2. Ex natura rei sunt homines capaces naturalis amicitiae inter se, ibid.
3. Amici inæquales, quando se diligunt, obliviscuntur quodammodo inæqualitatis, n. 21.

INDEX RERUM.

1027

4. Amor amicitiae, vide AMOR, a n. 2.

AMOR.

1. Amore concupiscentiæ res irrationales possumus amare, non vero amicitiae, tr. 1, l. 3, c. 5, n. 22.
2. Deus amat nos amore amicitiae, ibid.
3. Amor amicitiae, quid sit? n. 14.
4. Amor amicitiae fundatur in aliqua unitate, n. 22.

ANGELUS.

1. Neque justitia, neque religio ad Angelos ordinatur, tr. 1, l. 2, c. 1, n. 3.
2. Vere Deum adorant, tr. 2, l. 1, c. 1, l. 2.
3. Qualem adoratione apud Isaia Deo exhibuerint, n. 7.
4. Angeli in assumptis corporibus corpoream adorationem Deo possunt exhibere, n. 10.
5. Hanc illis Deus potest præcipere, ibid.
6. Ex duobus festis Angelorum, incertum est quod sit antiquius, l. 2, c. 9, n. 6.
7. Quod celebratur in mense septembri, servatur sub præcepto, non ita quod in majo, ibid.
8. Multi philosophi credebant substantias separatas non fuisse ab alio factas, tr. 3, l. 2, c. 4, n. 7.
9. Quas vires Angelus habeat naturales, vide DEMON, a n. 1.
10. Angeli ex solis astris non possunt cognoscere effectus casuales, tr. 3, l. 2, c. 11, n. 28.
11. Angelus custos minimus, cur possit totius inferni potentiae resistere, c. 16, n. 2.
12. Quid Angeli possint circa corpora, vide DEMON, a n. 16.
13. Inferiores Angeli non sunt subordinati dæmonibus naturæ superioris, tr. 3, l. 2, c. 16, n. 2.

ANIMA.

1. Anima separata in corpore assumpto potest Deum adorare adoratione externa, tr. 2, l. 1, c. 1, n. 10.
2. Quomodo anima purgatorii potest Deum adorare, n. 11.
3. Effectus magiæ non possunt tribui animis mortuorum, tr. 3, l. 2, c. 15, n. 2.
4. Non versantur inter nos, ibid.
5. Probabile est animas separatas sua virtute nihil posse circa corpora, ibid.
6. Mortuorum animas non vere evocat Demon ad corpora, tr. 3, l. 2, c. 16, n. 14.
7. An Samuelis anima vere apparuerit, n. 15 et 18.

ANNEXIO ET ANNEXUM SPIRITUALIS.

1. Annexio in spiritualibus consistit in aliquo vinculo causalitatis, tr. 3, l. 4, c. 23, n. 1.
2. Annexorum tria genera, antecedenter scilicet, consequenter, et concomitanter, n. 2.
3. Quæ sint annexa antecedenter, n. 3.
4. Functiones sacerdotii non sunt annexa antecedenter, ibid.
5. Non solum inter materiale et spirituale, sed etiam inter spiritualia datur connexio causalis, n. 4.
6. Materialia solum sunt proprie spiritualibus annexa, ibid.
7. Ex his annexis non sunt spirituales functiones ecclesiæ, n. 5.
8. Vasa sacra sunt spiritualia, et annexa spiritualibus, ibid.
9. Beneficium ratione præbendæ est annexum spiritualibus, n. 6.
10. Annexa concomitanter vere dantur, et quæ sint, n. 7.

11. Vendi non possunt ullo modo, n. 8.
12. Annexum antecedenter per se spectatum vendi potest, ib.
13. Annexum consequenter vendi non potest, ib.

ANNUS.

1. Annus lunaris observabatur a Judæis in Paschate, tr. 2, l. 2, c. 6, n. 15.
1. Cur quarto quoque anno unus bisextilis fit, n. 27.

APOSTOLI.

1. Festa observarunt Apostoli, et aliqua instituerunt, tr. 2, l. 2, c. 2, n. 2.
2. Apostolorum festa antiquissima, c. 9, n. 9.
3. Festa Apostolorum principalia sub præcepto celebrantur, non ita accessoria, ib.
4. Festa singulorum Apostolorum, vide sub particularibus nominibus.

APPETITUS.

1. Quo pacto in appetitu consurgant motus proportionati affectui voluntatis, tr. 1, l. 2, c. 2, n. 9.
2. Aliquando applicatur appetitus ad res divinas directe a voluntate, ib.
3. Appetitus sensitivi motus qualiter ad cultum religionis spectent, n. 10.
4. Qualis religionis habitus detur in appetitu, l. 3, c. 1, n. 12.

ARTEFACTA.

Vide SIMONIAM, in materia ejus.

ASCENSIONIS FESTUM.

1. Ascensionis festum ab Apostolis manavit, tr. 2, l. 2, c. 7, n. 1.
2. Generale est in tota ecclesia, ib.

ASTRA, ASTROLOGIA.

1. Aliqua prædictio futurorum ex astris licita est, tr. 3, l. 2, c. 1, n. 1.
2. Astrologiæ divisio in naturalem et judiciariam, n. 2.
3. Quod munus habeat, ib.
4. In Astronomia facile datur error, n. 3.
5. Non est malum conjectare ex astris effectus naturales, n. 5.
6. Quomodo peccat, qui pro certo effectus ex astris prædicat, quod non est peccatum divinationis, n. 7.
7. Non est malum conjectare ex astris nascentis pueri inclinationem, non tamen certo, n. 8.
8. Divinatio ex astris quomodo sit illicita, vide DIVINATIO EX ASTRIS, a n. 1.
9. Hæresis est dicere, astra esse causas futurorum contingentium liberorum, tr. 3, l. 2, c. 11, n. 17.
10. Si astra determinarent ad unum nostram voluntatem, eam necessitarent, n. 19.
11. Imagines astronomicas defendit Cajetanus, impugnatur tamen, c. 15, n. 18.
12. D. Thomas eas damnat, n. 21.

ATTRIBUTA DEI.

1. Excellentia divina, quatenus coalescit ex omnibus attributis, est ratio ob quam religio colit Deum, tr. 1, l. 1, c. 5, n. 4.
2. Ratio primi principii non est distinctum attributum ab aliis, n. 2.

AUDITORATUS.

1. Auditoratus rotæ, vide SIMONIAM.
2. Auditoratus et clericatus cameræ conveniunt cum beneficiis in jure spirituali et temporali, tr. 3, l. 4, c. 24, n. 28.
3. Ex pluribus attributis coalescit ratio primi principii, ib.

B

BALAAM.

1. An Balaam vocatus fuit ut ariolus, non ut propheta, tr. 3, l. 4, c. 5, n. 9.
2. Balaam, vide SIMONIAM.

S. BARNABAS.

1. S. Barnabæ festum jure communi non observatur, tr. 2, l. 2, c. 9, n. 10.

BEATUS.

1. Religio in Beatorum voluntatibus reperitur, tr. 1, l. 3, c. 1, n. 7.

BEATITUDO.

1. Beatitudo, quando comparabilis pecunia, tr. 3, l. 4, c. 9, n. 3.

BELLUM.

1. Si segetes comburantur in bello justo, an teneatur ad solvendas decimas, qui combussit, tr. 2, l. 2, c. 26, n. 16.
2. Bellandi actio an possit in festo fieri, c. 28, n. 7.

BENEFICIUM.

1. Uniones perpetuæ beneficiorum difficiles, tr. 2, l. 1, c. 23, n. 3.
2. Beneficium quid significet, tr. 3, l. 4, c. 24, n. 1.
3. In eo datur jus ministrandi, et præbendæ, ib.
4. Descriptio illius, n. 2.
5. Beneficia distinguuntur per titulos, n. 2.
6. Titulus beneficii semper est spiritualis, n. 3.
7. Beneficium semper est annexum gradui clericali, ib.
8. Est materia simoniæ contra jus divinum, n. 4.
9. Si dentur redditus ecclesiæ sine titulo, hoc non erit beneficium, ib.
10. Quod spirituale est in beneficio, est de jure divino quod substantiam, n. 5.
11. Nec Pontifici licet vendere beneficium secundum jus spirituale, ib.
12. Quod est temporale in beneficio non potest vendi nunc sine simonia, n. 6.
13. Sententia asserens, hanc simoniam esse contra jus divinum, n. 7.
14. Opposita sententia proponitur, n. 12.
15. An jus spirituale possit separari in venditione, et non in traditione, n. 15.
16. Tertia opinio distinguens inter beneficium simplex, et curatum, n. 20.
17. Quando præbenda est annexa officio mere temporali, potest dari laico, n. 21.
18. In beneficio simplici, et curato datur jus spirituale, n. 22.
19. Papa potest separare præbendam ab officio, et sic eam vendere, vel dare laico, n. 23.
20. Potest vendere beneficium quod haecenus fuit

spirituale officium, extinguendo spirituale officium, ib.

21. Potest dare beneficium cum onere solvendi sibi, vel aliis partem fructuum, n. 24.
 22. Hoc non est pretium accipere, ib.
 23. Probabile est posse Papam aestimare valorem pensionis, et eum simul accipere, n. 25.
 24. Hoc non est vendere beneficium, n. 30.
 25. Nunquam hoc fecerunt Pontifices, n. 31.
 26. Quomodo Pontifex media separatione possit exigere pecuniam dando beneficium, n. 32.
 27. Conciliantur opiniones de venditione beneficii, ib.
 28. Prælati inferiores non possunt sine simonia vendere, aut ullo titulo pro beneficio pecuniam petere, n. 35.
 29. Si non daretur jus positivum, possent pecuniam petere, ib.
 30. Ex jure divino prohibitum est privatis personis vendere beneficium, n. 38.
 31. An beneficiatus stando in jure divino possit locare fructus, separando illos a titulo beneficii, n. 39.
 32. Simonia est in privata persona petere quid ab eo, cui beneficium confert, n. 41.
 33. Probabile est non esse hoc intrinsece malum; probabilius tamen oppositum, n. 42.
 34. Præsimonia sunt beneficia ecclesiastica, materia simoniæ, c. 25, n. 4.
 35. Episcopus non potest facere divisionem in beneficiis, c. 34, n. 16.
 36. Indignus peccat sibi petendo beneficium, c. 40, n. 6.
 37. Peccat etiam qui petit ad alterum indignum, ib.
 38. Non est necessaria paupertas, ut dignus possit petere beneficium simplex, ib.
 39. Si quis moraliter se reputat dignum, non peccat petendo beneficium curatum, n. 7.
 40. Non est necesse ut se præferat positive aliis, sed sat est quod non habeat principia, ut alium iudicet digniorem, ib.
 41. Petere beneficium pro indigno, sacrilegum est, sed non simoniacum, n. 8.
 42. Beneficii possessor redimere potest injustam expulsionem, c. 50, n. 34.
 43. Quando liceat transactio in materia beneficiorum, vide TRANSACTIO, a n. 9.
 44. Simoniaci actio ordinata ad beneficium, quomodo irritetur, vide SIMONIACTIO QUÆ VALIDA, a n. 9 et seq.
- An recipiens beneficium privetur beneficiis, obtentis, vide PENA, a n. 46.

BENEFICIORUM PERMUTATIO.

1. Ex sola conventionem partium facta, licet sit iniqua, non est simonia contra jus divinum, tr. 3, l. 4, c. 31, n. 4.
2. Est simonia contra jus ecclesiasticum, n. 6.
3. Licet nulla pecunia interveniat, n. 8.
4. In permutatione beneficii auctoritate privata non distinguitur illicitum, quia prohibitum et moniacum, n. 11.
5. Commutatio beneficii privata auctoritate merito est prohibita, n. 12.
6. Quando permutatio fit auctoritate Episcopi, non dispensat in lege pontificali, n. 13.
7. Permutatio cum pactione auctoritate privata occulte facta, est simonia, ib.

INDEX RERUM.

8. Commutationes facere in provisione beneficiorum est simonia, n. 14.
9. Simonia est ita pacisci, Tu elige hunc, et ego tibi eligam illum, ib.
10. Simonia est permutare beneficium pro jure inchoato ad aliud, ib.
11. Cedere præsentationi, ut alius sibi conferat expectationem, quam habet a Pontifice est simoniacum, n. 17 et seq.
12. Potest fieri auctoritate prælati, c. 34, n. 19.
13. Permutatio beneficiorum, et eorum quæ illis sunt annexa, est prohibita, ib.
14. Extra materiam beneficiorum non est in jure prohibitum commutare spiritualia, n. 20 et 21.
15. Simonia est, si quis in permutatione solvat omnes sumptus Bullarum, nisi id Pontifici aperiatur, n. 19.
16. Omnia beneficia proprie possunt inter se permutari, c. 34, n. 1.
17. Quid requiratur, ut, qui habet plura beneficia, ex dispensatione possit permutare cum habente unum, ib.
18. Quando inæqualitas beneficii est in spirituali, non licet illam supplere per temporale, n. 3.
19. Quot modis sint beneficia in inæqualia, n. 2.
20. Beneficium dignius et tenuius quomodo possit commutari propinquiori minus digno sine simonia, n. 3.
21. Quando sunt inæqualia in fructibus, non licet compensatio per pecuniam, n. 4.
22. Permutatio beneficiorum est materia odiosa, non favorabilis, c. 33, n. 7.

BENEFICIORUM PERMUTATIO CUM PENSIONE.

1. Permutatio cum pensione non potest fieri auctoritate privata, tr. 3, l. 3, c. 33, n. 1.
2. Pensio in titulum beneficii erecta potest permutari cum beneficio in manibus Episcopi, n. 2.
3. Pro alia spirituali pensione solum Papæ auctoritate potest permutari beneficium, n. 3.
4. Hoc etiam probabilius est, licet quis habeat licentiam Pontificis ad transferendam pensionem, ib.
5. Pensio non extinguitur, quando illi quis renuntiat, sub conditione, ut in alium transferatur, n. 6.
6. Pensio translata in alteram personam est eadem numero, ib.
7. Cur non extendantur jura de permutatione beneficiorum, ad eam quæ fit cum pensione, n. 7.
8. Nec pensionum permutatio, nec collatio potest fieri ex auctoritate Episcopi, id.
9. Pensio mere temporalis non potest mutari cum beneficio sine simonia contra jus divinum, n. 9.
10. Non potest fieri a Pontifice per modum permutationis, quamvis ab eo possit idem effectus aliter, ib.
11. Assignantur duo modi, quod idem effectus fiat, n. 10.
12. Permutare beneficium ex prælati auctoritate, imposita pensione ex proprio arbitrio, est simonia, c. 34, n. 15.
13. Si pensio imponatur ex consensu prælati inferioris Pontifice, similiter, n. 16.
14. Permutatio beneficiorum cum pensione potest fieri auctoritate Pontificis, n. 17.
15. Si beneficium unum sit dignius, videtur simonia, si in illo pensio ponatur a Pontifice in commutatione, n. 18.

16. Hoc non est intrinsece malum, nec per se damnum, ib.
17. An legatus Papæ possit imponere pensiones, c. 35, n. 21.

BENEFICIIS COMMUTANDIS QUÆ AUCTORITAS PRÆLATI NECESSARIA.

1. Auctoritas superioris requiritur ut permutatio licite fiat, tr. 3, l. 4, c. 32, n. 2.
2. Per eam non solum fit personarum translatio, sed etiam beneficiorum commutatio, n. 4.
3. Licet patribus tractare permutationem inter se cum ordine ad consensum prælati, n. 5.
4. Non solum tractare, sed etiam mutuo se obligare possunt, n. 7.
5. Possunt se obligare ad perseverandum in conventionem, si prælatus consenserit, ib.
6. Item ad non revocandam conventionem, donec prælatus consensum neget, n. 8.
7. Episcopus potest dare hanc licentiam, si non adjungatur onus ex altera parte, n. 9.
8. Qui prælati comprehendantur hic sub nomine Episcopi, n. 10.
9. Quando actus pertinet ad jurisdictionem, si nominetur Episcopus, pertinet ad omnes habentes talem jurisdictionem, n. 11.
10. Non ita quando jurisdictio committitur Episcopo ex delegatione Pontificis, ib.
11. An ad permittenda beneficia sufficiat auctoritas inferioris prælati, ad quem collatio beneficii spectat, n. 13 et 14.
12. Permutatio beneficiorum licet differat a translatione personarum, ordinarie non fit sine illa, n. 14.
13. Translatio personarum spectat ad Episcopum, ib.
14. Nulla potest fieri permutatio sine superioris auctoritate, n. 15.
15. Nullus item potest se privare titulo beneficii sui sine consensu prælati, ib.
16. Quid dicendum de præbendæ commutatione, et de fructibus, et de possessione annexa, n. 17.
17. Non potest Pontificis auctoritate permutari commenda, vel officium temporale cum beneficio, c. 33, n. 11.
18. Quomodo idem effectus præstari possit a Pontifice, ib.
19. Permutare sine auctoritate beneficium pingue cum tenui data pecunia, quæ simonia sit, n. 9.
20. Factum hoc in manu prælati inferioris Pontifice est simonia, n. 10 et 11.
21. Quomodo a Pontifice hoc possit fieri mutando materiam, n. 12.

BENEFICIORUM RENUNCIATIO.

1. Quid sit, tr. 3, l. 3, c. 35, n. 1.
2. Ut sit valida, debet fieri in manibus prælati, ib.
3. Quatuor modis potest fieri, ib.
4. Si fiat sub conditione ut detur Petro beneficium, non est simonia contra jus divinum, n. 2.
5. Communis opinio fert, esse simoniam contra jus positivum, n. 3.
6. Sub conditione rigorosa, quæ inducat obligationem prælato, non potest fieri nisi in manibus Pontificis, n. 6.
7. Si fiat in manu Episcopi interveniente tali pacto, simoniaca est, n. 7.
8. Probabile est non dato pacto dari simoniam, oppositum tamen probabilius, n. 8.

9. Non erit simoniacus praelatus acceptans renuntiationem, et dans personae assignatae libera voluntate, n. 9.
10. Non potest tamen id licite facere sine licentia Pontificis, n. 11.
11. Renuntiatio illa ex vi prohibitionis Ecclesiae est nulla, ib.
12. Non potest Episcopus acceptare resignationem tanquam absolutam, rejecta conditione, nec valide dare beneficium alteri, n. 12.
13. Nec Pontifex potest acceptare renuntiationem, quae fit in gratiam tertii, nisi donando ei beneficium, n. 13.
14. Idem dicendum de legato Papae, ib.
15. Quando possit renuntiatio sub conditione sacra ab Episcopo valide acceptari, n. 15.
16. Quomodo renunciatus possit peccare in hoc casu, ib.
17. Potest renunciatus facta libera renuntiatione, rogare praelatum ut huic det beneficium, n. 16.
18. Ex jure novo Pii V quae renuntiationes prohibeantur, n. 17.
19. Prohibet dare beneficium consanguineis renuntiantium, ib.
20. Intentio interior renuntiantis non prohibetur a Pio V, ib.
21. Renuntiationes reciprocae non possunt fieri coram ordinariis titulo permutationis, n. 18.
22. Cum fingitur permutatio, ut renuntiatio acceptetur ab Episcopo, actio est nulla, n. 19.
23. Renuntiatio in favorem tertii, si addatur pensio, non potest fieri nisi in manibus Pontificis, n. 21.
24. Simonia est contra jus divinum, renuntiatio facta cum pensione in manibus Episcopi, n. 22.
25. Qui fecit expensas pro beneficio litigioso non potest renuntiare in manibus Episcopi sine simonia sub conditione, ut sibi solvantur expensae, n. 24.
26. Neque sub titulo solvendi expensas potest hoc fieri a Pontifice; poterit tamen si ea occasione alius indigeret, n. 26.

BLASPHEMIA.

1. Ad irreligiositatem spectat, tr. 3, l. 1, c. 1, n. 8.
2. Quid sit definitio ejus, c. 4, n. 1.
3. Dividitur in internam et externam, n. 2.
4. Affectus blasphemiae distinguitur a blasphemia interna, ib.
5. Blasphemiam datur solum in verbis, non in aliis signis externis, n. 4.
6. In scriptis etiam reperitur, ib.
7. Signum blasphemum in facto non datur; si daretur, reduceretur ad blasphemiam, n. 5.
8. Uti Eucharistia ut pane communi non est blasphemiam, sed sacrilegium, ib.
9. Varii modi blasphemiae, n. 8.
10. Blasphemiam est dubitare de aliquo, quod pertinet ad perfectionem divinam, ib.
11. Nominare ignominiose aliqua quae Deo conveniunt, secundum partes obsceniores humanitatis, blasphemiam est, c. 6, n. 11.
12. Falsitas non est de speciali ratione blasphemiae, n. 9.
13. Blasphemiam, vel contra Deum, vel contra Sanctos, c. 5, n. 1.
14. An blasphemiam in Sanctos sit distincta a blasphemiam in Deum, n. 3 et seq.

15. Blasphemiam dividitur in haereticalem et simplicem, n. 7.
16. Vulgares blasphemiae expenduntur, ib., et c. 6, n. 11.
17. Blasphemiam mortale peccatum est, c. 6, n. 1.
18. Ad illam necesse est quod verba serio proferantur, ib.
19. Ex levitate materiae nunquam est venialis, potest tamen esse ex indeliberatione, n. 2.
20. Est maximum peccatum inter omnino religioni opposita, n. 3.
21. Nec est infidelitas, nec illam supponit, ib., a n. 5.
22. Distinguitur ab odio Dei, n. 9.
23. Distinguitur a desperatione, ib.
24. Ab irreligioso juramento distinguitur, saepe tamen sunt conjuncta, ib., a n. 10.
25. Ad eam non est necessaria formalis indignatio in Deum, n. 11.
26. Nominare in juramento corpus et sanguinem Christi non est blasphemiam, ib.
27. Blasphemiam, qui veritatem humanam divinae aequat, n. 12.
28. Jurare per falsos Deos est blasphemiam, n. 3.
29. Item per creaturam, ut creatura est, ib.
30. An sit gravius peccatum jurare verum per falsos Deos, quam jurare falsum per verum Deum, ib.
31. Quando in eodem actu datur perjurium et blasphemiam, semper sunt malitiae distinctae, n. 16.
32. Blasphemus est, qui promittit peccatum facere in Dei honorem, n. 17.
33. Et qui ad laudandum Deum turpi utitur verbo, ib.
34. Aliquando potest esse blasphemiam abuti verbis Scripturae, ib.
35. An blasphemiae omnes sint ejusdem speciei, n. 18.
36. Blasphemiam contra Sanctos alteram malitiam habet in Deum, alteram in Sanctos, n. 19.
37. Malitia blasphemiae quomodo explicanda in confessione, ib.
38. Nulla est blasphemiam irremissibilis, c. 7, n. 1.
39. Non incurritur censura ipso facto, propter blasphemiam, n. 2.
40. Quae poenae in judicio humano pro blasphemiam imponuntur, n. 3.

BONUM.

1. Quae bona extrinseca intellectuali personae sint utilia, tr. 1, l. 2, c. 7, n. 3.
2. Virtus principalis intendit bonum, licet versetur circa destructionem mali, n. 3.
3. Bona fortunae, et corporis, vide SIMONIAM.

C

CAIN.

- Quae fuit ejus oblatio, quare Deo displicuit, tr. 2, l. 1, c. 4, n. 1.
- Capellanus, vide SIMONIAM, ib.

CASTELLANUS.

- Castellanus non potest vesci exitis animalium Sab-batho, dum per Lusitaniam transit, tr. 2, l. 2, c. 4, n. 29.

CATECHUMENUS.

- Qui catechumeni teneantur ad decimas, tr. 3, l. 1, c. 16 n. 3.

CHARITAS.

1. Charitatis et spei est Deus objectum, quod, tr. 1, l. 1, c. 5, n. 1.
2. Eadem charitatis virtute Deum et proximum diligimus, l. 3, c. 5, n. 11.
3. Deum et proximum diligit charitas amore amicitiae, n. 12.
4. Quomodo a religione distinguatur, c. 2, n. 5.
5. Inter homines non dari aliam amicitiam per se infusam praeter charitatem, probabile est, c. 5, n. 15.
6. Amicitiam per se infusam non distingui a charitate, valde probabile est, ib.
7. Discrimen inter charitatem et religionem, prout circa Deum et proximum versantur, n. 20.
8. Detestatio peccati propter Deum potest esse actus charitatis, tr. 2, l. 1, c. 1, n. 5.
9. Ad amandum Deum tenetur homo ex jure divino, c. 2, n. 2.
10. Charitatis actus obedientiam necessariam ad salutem continet, n. 3.
11. Dilectionis Dei actus non imperatur in festo, l. 2, c. 17, n. 12.

CHRISTUS.

1. Religio in Christo locum habet, tr. 1, l. 3, c. 1, n. 7.
2. An eadem virtute Christus et ejus Vicarius colatur, c. 5, n. 7.
3. Christi festa, vide festivitates sub particularibus titulis, ib.

CHRISMA.

Vide SIMONIAM.

CISTERCIENSIS.

- Cisterciensibus quae privilegia concessa circa decimas, tr. 2, l. 1, c. 18.

CIRCUMCISIO.

1. Circumcisionis festum perantiquum, tr. 2, l. 2, c. 5, n. 8.
2. Est Christo et Virgini dicatum, ib.
3. In illo celebrabantur olim duae missae, ib.

CLERICUS.

1. Clerici per modum praescriptionis acquirunt jus oblationum, tr. 2, l. 1, c. 5, n. 20.
2. Ille cui oblationis donatio fit proxime, necesse est ut sit clericus, vel persona cultui divino dicata, c. 7, n. 2.
3. Consuetudine potest introduci, ut in aliquo festo clerici dent aliquid laicis, n. 20.
4. An teneantur clerici ad decimas, vide DECIMAS.
5. Clerici simplices non habent jus ad decimas, c. 29, n. 6.
6. Clericus obligatur ad officium divinum, non debito justitiae, sed religionis, ib.
7. An peccata carnis in clericis sint sacrilegia, vide SACRILEGIUM CONTRA PERSONAS, ib.
8. Clerici quando simoniam committant, vide SIMONIAE CAUSA EFFICIENS, ib.

CLERICATUS.

Camerae, vide SIMONIAM.

COEMETERIUM.

1. In coemeterio placitum facere est sacrilegium, tr. 2, l. 3, c. 3, n. 5.
 2. An intra coemeterium sit admittenda particularium suppellex, c. 6, n. 1.
- Vide SIMONIAM.

COMMENDA ET COMMENDATARIUS.

1. Quid sit, tr. 3, l. 4, c. 27, n. 1.
2. Commendae aliae perpetuae, aliae temporales, n. 2.
3. Aliae spirituales, aliae militares, ib.
4. Spirituales omnes sunt materiae simoniae contra jus divinum, n. 3.
5. Simonia est vendere commendam datam, ut quis fruatur bonis serviendo per aliam, n. 4.
6. Commendae militares non sunt materiae simoniae, n. 6.
7. Professio religionis non est titulus commendae, sed conditio sine qua non, n. 7.
8. Precum obligatio in commendatario ex professione oritur, ib.
9. Non omnes commendae habent jus praesentandi, ib.
10. Licet illud habeant, non venditur vendita commenda, ib.
11. Commenda in praemium laboris militiae, n. 8.
12. Non est simonia etiam contra jus humanum vendere commendam, est tamen injustum, n. 9.
13. Vendere eam virtualiter, non est injustum, n. 10.
14. Quomodo possit vendi ex licentia Pontificis, ib.
15. Non est simonia procurare commendae obtentionem per pecuniam, ib.

COMPOSITIO.

1. Compositionis et transactionis discrimen, tr. 3, l. 4, c. 31, n. 1.
2. Variis, modis potest fieri compositio de spirituali, n. 3.
3. In compositione super beneficia, in qua alter cedit juri suo, non committitur simonia, ib.

CONCILIUM.

1. Concilium generale potest decernere festa universalialia, tr. 2, l. 2, c. 3, n. 3.

CONCIO, CONCIONATOR.

1. An infideles teneantur ad decimas pro sustentatione suorum concionatorum, tr. 2, l. 1, c. 16, n. 10.
2. Non obligantur fideles in festo ad concionem, l. 2, c. 26, n. 5.
3. Pastores Ecclesiae tenentur ex officio ad praedicandum per se, vel per alios, n. 7.
4. Non relinquenda est missa propter concionem in festo, n. 10.
5. Concionator non est superstitiosus utens falsis miraculis, et testimoniis ad fidem confirmandam, tr. 3, l. 2, c. 2, n. 12.
6. Concio vide SIMONIAM.

CONFESSOR, ET CONFESSIO.

1. Facultas eligendi confessorem consuetudine non comparatur, ex ea tamen legitima probatur, tr. 2, l. 1, c. 27, n. 5.
2. Mendacium in confessione; si sit in materia partiali et non necessaria, veniale est, secus si sit in materia necessaria vel totali, tr. 3, l. 2, c. 2, n. 10.
3. Licentia a parrocho per pecuniam subdito con-

cessa ad eligendum confessorum, non est irrita, l. 4, c. 57, n. 50.

CONFRATERNITAS.

Vide SIMONIAM.

CONSILIUM.

Vide SIMONIAM.

CONSANGUINEUS.

Vide SIMONIE PRETIUM, a n. 15.

CONSUETUDO.

1. Quam obligationem inducat consuetudo oblationum, vide OBLATIO, a n. 25.
2. Quid possit consuetudo circa decimas, vide DECIMAS, a n. 36.
3. In quo differant consuetudo et præscriptio, tr. 2, l. 1, c. 13, n. 3.
4. In præscriptione requiritur bona fides, non ita in consuetudine, n. 8.
5. Quando præsumatur bona fides in consuetudine, et quando mala, n. 8 et 9.
6. Facultas eligendi confessorum consuetudine non comparatur, c. 27, n. 5.
7. Quo pacto consuetudo Ecclesiæ possit inducere festa universalis, l. 2, c. 3, n. 3.
8. Consuetudo laicorum et clericorum non introducit diem festum, c. 12, n. 5.
9. An consuetudo queat honestare exactionem temporalium pro spiritualibus, tr. 3, l. 4, c. 48, n. 1.
10. Laudabili consuetudine ministrantes spiritualia ex officio, possunt jus acquirere ad oblationes extraordinarias, n. 2.
11. Discrimen inter statutum et consuetudinem, n. 3.
12. Quæ consuetudo honesta et pia iudicanda sit in exactione temporalis pro spirituali, n. 8.
13. Si aliqua est juri contraria, non potest esse honesta, n. 8.

CREATURA.

1. Creatura, prout est in Deo, non tam dici potest Deo alligata, quam ipse Deus, tr. 1, l. 1, c. 1, n. 7.
2. Creatura rationalis per naturale debitum ad colendum solum Deum ligata est, n. 8.

CRUCIS FESTUM.

1. Festum inventionis sanctæ Crucis, tr. 2, l. 2, c. 7, n. 5.
2. Crux quo pacto inventa, ib.
3. Causæ celebrandi festum Crucis, n. 8.
4. Ad decernendum festum Crucis, satis fuit certitudo humana de ejus inventionem, n. 9.
5. Inventio Crucis non fuit a tempore Eusebii, n. 11.
6. Hoc festum verisimile est incepisse a tempore Sylvestri, n. 12.
7. Festum Exaltationis Crucis non præcipitur observari, ib.

CULTUS DEI.

1. Qui Deum colunt aliquo modo inter se ligantur, tr. 1, l. 1, c. 1, n. 6.
2. Creatura rationalis per naturale debitum ad cultum Dei ligatur, n. 8.
3. Cultus Dei esset exhibendus etiam sine præmio, c. 6, n. 6.
4. Ablata Dei providentia, aufertur cultus Dei, ib.
5. In cultu Dei non distinguuntur actus quo signifi-

6. Non solum cultus debitus Deo, sed etiam indebitus redditur per religionem, c. 9, n. 1.
7. Quales actus interni possint dici cultus, et quales non, l. 2, c. 2, n. 2.
8. Existimatio divinæ excellentiæ quomodo contineat cultum Dei, c. 1, n. 3.
9. Deum colimus, vel exhibendo illi aliquid, vel nobis assumendo aliquid divinum, l. 3, c. 2, n. 6.
10. Quotuplex cultus assignetur ad bona, c. 2, n. 10.
11. Cultum Dei, qui philosophi abjecerint, tr. 2, l. 1, c. 1, n. 1.
12. Varii errores, circa cultum Deo debitum, ib.
13. Cultus Dei per sacrificium est hominum naturæ conformis, c. 3, n. 6.

D

DÆMON.

1. Non potest sensibiles species per se efficere, tr. 3, l. 2, c. 8, n. 4.
2. Quomodo illas sensibus objiciat, ib.
3. Non cognoscit futura contingentia libera, nec cogitationes internas, nec mysteria supernaturalia, n. 6.
4. Futura quæ pendent a solis causis naturalibus, cognoscit, ib.
5. Cognoscit suam voluntatem et potest prædicere, n. 7.
6. Ex indicis cognoscit probabiliter cogitationes hominis, ib.
7. Non omnes effectus præteritos cognoscit, n. 6.
8. Dæmon semper intendit decipere et nocere, n. 20.
9. Qui credit responsum dæmonis infallibile, implicitam idololatriam et hæresim committit, n. 23.
10. In consultatione dæmonis quæ sint malitiæ, ib. a num. 20.
11. Qui petit a dæmone cognitionem rerum per se occultarum, recognoscit in illo divinam excellentiam, ib., a n. 10.
12. Error negantium dari dæmones, c. 14, n. 5.
13. Potest dari pactum inter dæmones et homines, n. 6.
14. In dæmone mansit post peccatum eadem virtus naturalis, quæ antea erat, c. 16, n. 2.
15. Dæmones naturæ superioris non habent subordinatos Angelos inferiores, ib.
16. Dæmones possunt multa facere circa corpora, n. 3 et 4.
17. Cur dæmon non possit invertere ordinem universi, c. 16, n. 4.
18. Non potest movere corpus cujusvis magnitudinis, ib.
19. Plures majus corpus movere posse quam unum solum, probabile est, ib.
20. Applicando activa passivis inducunt formas et qualitates in corpora, c. 16, n. 5.
21. Formationes rerum, quæ per agentia naturalia fieri non possunt apparenter tantum dæmones faciunt, ib.
22. Non potest hominem suscitare, nec generare, n. 13.
23. Quo pacto generari possit homo ope dæmonis, ib.
24. Non possunt generari a dæmone animalia perfecta, n. 6.
25. Transmutatio hominis in belluam apparenter, solum fit a dæmone, n. 6 et 14.

26. Vere efficit animalia imperfecta, n. 7.
27. Non possunt striges a dæmone per januam clausam introritti, ib.
28. Dæmon non potest subito infundere scientiam, n. 12.
29. Quo pacto liberet corpus a læsionibus vulnorum, ib.
30. Mortuorum animas non vere evocat ad corpora, n. 13.
31. Quo pacto possit cognosci dæmon, quando se in Angelum lucis transfiguratur, n. 20.

DAMNATUS.

1. Voluntas damnati est religionis incapax, tr. 1, l. 3, c. 1, n. 7.

DANIEL.

Daniel, vide SIMONIAM.

DEBITUM.

1. Quale sit debitum legale et quale morale, tr. 1, l. 1, c. 9, n. 4.
2. Debitum religionis cur dicatur legale, n. 6.
3. Est quodammodo infinitum, n. 7.
4. Ipsa solutione crescit, ib.
5. Non tam in exercitio, quam in specificatione actus intelligitur, n. 8.

DECIMÆ.

1. Ante decimarum computationem solvebatur aliquid pro primitiis, tr. 2, l. 1, c. 8, n. 12.
2. Præceptum decimarum est in Ecclesia, et ad religionem spectat, c. 9, n. 1.
3. Sustentatio ministrorum Ecclesiæ fuit primarium fundamentum illarum, n. 2.
4. Quæ decimæ dicantur reales, n. 4.
5. Præceptum decimarum non est de puro jure naturali, n. 5.
6. Ante legem scripsam non dabatur, n. 4.
7. Duas ob causas gentiles aliquando solvebant decimas, ib.
8. In lege veteri datum est divinum præceptum decimarum, et quale illud fuerit, n. 6 et 7.
9. Decimarum solutio non potest dici cæramonia, n. 9.
10. Quid decimæ in lege veteri significarent, n. 7.
11. Quid modo, n. 9.
12. Dari præceptum decimarum Christianis de fide est, n. 10.
13. Determinatio decimarum quoad quotam est de jure ecclesiastico, n. 3.
14. Præceptum decimarum Ecclesiæ non est idem quod legis veteris, c. 10, n. 5.
15. Illud enim non obligat in lege gratiæ, n. 6.
16. Præceptum decimarum in lege veteri de prædialibus, non de personalibus decimis fuit, c. 9, n. 6.
17. Explicantur jura quæ dicunt decimas esse de jure divino, c. 10, n. 7.
18. Possunt dici de jure divino, non actu, sed potestate, n. 8.
19. Determinatio earum quoad quotam pertinet ad potestatem Ecclesiæ spiritualem, non ad temporalem, ib.
20. Causæ decimales sunt ecclesiasticæ, ib.
21. Determinationis quoad quotam potestas competit soli Pontifici immediate, n. 9.
22. Quando possit Episcopus facere determinationem decimarum in sua diocesi, n. 9.

23. Convenienter facta fuit in lege gratiæ decimarum determinatio, c. 11, n. 1 et 3.
24. Hæreticorum errores in hac materia, n. 2.
25. Probatur ex Patribus, convenientem esse determinationem hanc, n. 3.
26. Congruente ratione explicatur, n. 5.
27. Quotam decimalem non esse rigorosam, ex iis ad quæ fuit instituta, probatur, n. 6.
28. Antiqua distributio decimarum in quatuor partes, id.
29. Bene posset Ecclesia decimas instituere, ut subveniret pauperibus, n. 7.
30. Sacerdotibus, licet alias divitibus, solvendæ sunt decimæ, n. 9.
31. Qui dixerint sacerdotes divites esse solum decimarum dispensatores, n. 11.
32. Decimæ in dominium Ecclesiæ et sacerdotum transferuntur absolute, n. 13.
33. Quæ personæ ex decimis sustententur, n. 14.
34. Decimæ datæ clericis habent respectum subventionis pauperum, n. 15.
35. Decimarum partes possent a Pontifice variis rebus applicari, n. 16.
36. An obligatio solvendi decimas possit auferri, aut minus per consuetudinem, c. 12, n. 1.
37. Unde possit introduci talis consuetudo, n. 9.
38. Cur detur contra decimas præscriptio, et non contra tributa regia, ib.
39. Quo sensu verum sit non tolli decimas per consuetudinem, n. 10.
40. Ecclesia potest ponere decimam de novo etiam contra consuetudinem, n. 11.
41. Hoc ad solum Pontificem spectat, ib.
42. Non se potest privare Pontifex potestate condendi decimas, ib.
43. Explicatur locus D. Thomæ circa non solventes decimas, n. 12.
44. Quando sint in statu peccati mortalis, qui non solvunt decimas, ib.
45. Circumstantiæ decimarum possunt variari ipe consuetudinem, n. 15.
46. Potest aliqua persona per consuetudinem liberari a decimis sine injustitiâ, n. 16 et 18.
47. Laicus non potest acquirere jus ut decimæ sibi solvantur, ib.
48. Quantum tempus sufficiat ad præscriptionem in decimis, c. 13, n. 1.
49. An Pontifex possit capere decimas relinquendo ecclesiasticis sufficiens stipendium, c. 14, n. 2.
50. An Pontifex possit liberare a decimis aliquos, n. 11.
51. Opinio canonistarum in hac materia refellitur, n. 5.
52. Quo pacto Pontifex posset decimas tollere valide, n. 9.
53. Quomodo non posset Pontifex legem decimarum abrogare, n. 10.
54. Dispensatio in decimis requirit justam causam, n. 12.
55. Data sine justa causa adhuc est valida, c. 14 et 15, n. 2.
56. Exemptio a decimis potest facile concedi ecclesiasticis, c. 14, n. 13.
57. Quomodo laicis concedi possit, n. 14.
58. Pontifex potest applicare partem decimarum ecclesiasticis vel laicis, c. 15, n. 3.
59. Facta ecclesiasticis sine causa valida est, non ita facta laicis, n. 4.